

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

DESDE RIBAS.

Las ideas se modifican ab lo temps.

Quan dominava 'l misticisme y 'l romanticisme lo cor era considerat com l' entranya més noble de la màquina humana.

Avuy dominan lo positivisme en filosofia y lo naturalisme en literatura: la mecànica es un distintiu de la societat moderna y 'l pobre cor s' ha quedat relegat a l' esquerra del individu; avuy l' entranya més noble es lo ventrell.

Lo ventrell es la caldera de vapor de l' humana màquina: si la caldera s' espatlla ó no s' alimenta, 's paralisan los treballs de la fàbrica y sobrevé la miseria, l' aniquilament, la mort.

Per aixó la vall de Ribas serà sempre un gran recurs preventiu contra las *huelgas forzosas* de l' alimentació y de la vida.

Vingan a Ribas los que tenen la caldera averiada, los que se senten afectats de inapetencia y de desgana, los que experimentan dolors d' estómac, ó digestions difícils y laboriosas: las víctimas de la vida agitada y combatuda del sigle XIX.

La naturalesa, qu' es un gran metje, encare que no haja prés lo títol, se dedica aquí a Ribas a l' especialitat de las malalties del ventrell; aquí entre las pintorescas montanyas té oberta la consulta; aquí hi posseheix ademés un gran laboratori, y reb á totes horas fent á tothom bona cara. No exigeix diners: es campejana y 's contenta sols ab que la freqüentin, ab que la visitin y l' alabin.

Lo camí de Barcelona a Ribas es preciós, y pot ferse sense tenirne ganas.

De Barcelona passant pèl Clot, patria de tants andalusos, ab quatre pitradas de locomotora s' arriba a Sant Andreu: prop de l' estació la parroquial iglesia mostra la seva cúpula enfonzada, qu' era un barret massa gros per tant petita iglesia: després dels pous de Moncada immortalisats pèls arrossos de D. Ignaci Fontrodona, Moncada al peu de son históric turó comensa a reunir hermosas torres. Mollet y Montmaló blanquejan al mitj de verdejanta plana, sombrejada per salzes y plátanos frondosos.

«¡Granollers, diez minutos, cambio de tren!» Entrin al restaurant y demanin una truita: dos ralets molt bèn gastats. Desseguit prenen lo tren de Sant Joan de las Abadessas: ja 'l coneixerán per la comoditat del material. De Granollers a la Garriga atravessan un jardí. La Garriga serà aviat una població de recreo: densa que Gracia, Putxel, Sant Gervasi y Sarriá s' han unit materialment a Barcelona, 'ls barcelonins se 'n van a fora a ferse torres. Las de la Garriga s' extenen arran de la via, com per dirli: Sense tú no existiriam.

Lo tren se fica pèl Congost: no han vist terrenó més agreste: a la dreta, 'l poble de Figaró, un verdader poble de pessebre y 'l pich de Tagamanent: dalt del pich la rectoria: lo rector gasta flassada tot l' any; molt bon puesto per viurehi sol ab la majordona. A la dreta fondaladas y recotzes, formats de crestas horisontals que en alguns punts tenen l' aspecte de immensas fortaleras.

La locomotora panteja neguitosa: la via fá pujada y 'l tren patina entre montanyas y precipicis.—Ayguafreda, Centellas, Balanyá: ja som a la carena: la plana de Vich s' exten al davant nostre, pelada com la corona de un capellá: lo tren cansat de pujar, se llansa escapat y de l' embestida que dona no para fins a l' estació de Vich, ó millor dit: fins a la fàbrica de llançonissas de Torre y San que s' alsa al peu de la via. Alguns tallers y fàbricas situats per las inmediatecions de l' estació sembla que 's dirigeixen a la levítica ciutat dihentli:—Lo poble no viu de incens, sino de fum de vapor. Ja veurás com ab lo temps la ciutat dels campanars serà ciutat de xamaneyas.

De Vich a Manlléu es tot baixada: a Manlléu s' anima 'l paisatge, gracias a las ayguas del Ter que 'l fertilisan. Presas aquí y deixadas allá las ayguas de aquest riu cantat per en Clavé fan moure las pesadas turbinas de las fàbricas situadas en la ribera. La estació que vé després de Manlléu es Torelló. A la dreta sobre una aspra serra s' alsa un pich y sobre del pich las ruinas del castell de Oris: allí guanyá en Prim lo grau de capitá desallotjant a pit descubert als carlins possessionats de aquella altura: la meytat de la companyia que manava, quedá estesa pèl camí; pero en Prim arribá a dalt; en Joanet hi arribava sempre: «O faixa ó caixa.»

Aném seguint la conca del Ter fins a Ripoll: Sant Quirse de Besora 'ns mostra 'l castell de Montesquiú, ahont estigueren presoners los oficials de la columna de 'n Nouvilas en la passada guerra. Lo terreno es cada cop més aspre: un apilotament de montanyas revestidas de verdura sembla que vulga oposarse a la marxa del tren, lo qual s' obra camí per medi de una série de curvas, de ponts y de túnels. Lo geni del home triunfa de la naturalesa.

Ripoll es vila famosa pèl seu monestir, y 'l monestir de Ripoll es famós per la seva portalada plena de sants y de simbolisme. Es un geroglífich de pedra. En l' época de la fundació del monestir (sigle X) los aficionats a publicar trenca-closcas no tenian altra manera d' expressarse.

Y a propósit de trenca-closcas, escollin una anécdota rigurosament histórica.

En la portalada del citat monestir hi ha un' estátua de Sant Pere que té 'l cap enganxat ab ciment. Lo cap de aquell Sant Pere vá fer dugas morts. Ja veurán com vá ser.

Ripoll era un poble liberal, y durant la passada guerra caygué en poder dels carlins que hi calaren foch pèls seus quatre costats. Los defensors del altar y 'l trono saquejaren lo monestir, y un carcunda ab un cop de culata arrencá 'l cap de Sant Pere, que li vá caure als péus, deixantlo coix. Acudí una columna a Ripoll, los carlins fugiren y com que 'l coix no 's podia moure 's quedá a la vila, cayent en poder dels liberals que 'l fusellaren. Primera mort.

Després los micalets feyan servir lo cap de Sant Pere per jugar a botxas. Un dia, no sé com, vá rebotre, trencant la cama de un micalet. Los carlins tornaren a Ripoll, lo micalet que no podia moure 's caygué en poder d' ells, y també l' hi trencaren la closca sobre la marxa. Segona mort.

Lo cap de Sant Pere estigué durant molts anys en poder de un sabater que 'l feya servir per picar sola. Com que Sant Pere era calvo, semblava fet exprés per aquesta operació. La comissió de monuments de Girona fá pochs anys vá rescatarlo, colocantlo de nou sobre las espalllas de l' imatge. Allí 'l veurán encare que sembla que diga:—Al que s' acostá l' esclafó... Cuidado, que gasto malas bromas!...

De Ripoll als establiments de Ribas hi ha uns set kilòmetros de carretera, remontant lo curs del Fresser, que jo crech que déu lo seu nom a la *fressa* que monsa corrent al rebotre contra 'ls palets del seu llit. Es un riu petit; pero que fá molt soroll: desseguida 's dona a coneixe que té molts pretensions. Y fins a cert punt la rahó l' hi sobra, perque en aquest riu s' hi crien las truitas de las quatre *efes*: Frescas, Francas, Fregidas y del Fresser.

Las riberas del riu son encantadoras: la corrent relisca entre montanyas y a la sombra de frondosas salzaredas: a cada pás surgeix un nou paisatge, a cada recotze de la carretera un nou punt de vista: Capdevanol, qu' es un poble de ferrers, ab un antich pont de fusta, lo pont de la Cabreta misteriós y solitari, aquí un esquej, allá una timba, més enllá un grupo de rocas artísticament colocadas, are una ermita, are una casa de pagés destacantse sobre la blavor del cel, y per tot arreu una vegetació espléndida y frescal, reclaman la paleta del pintor, perque aquí tot posa, tot diu: pintam. Aixó no es un paisatge, es una exposició de pinturas.

Los establiments de Ribas son tres en las inmediatecions de la font y un' altre prop de la població. La Corva es lo primer que 's troba: conserva las antigas tradicions, allá 's guisa a la catalana y 'ls capellans lo distingeixen ab las sevas preferencias. Si volen jugá al solo ó a la barrotada, no 'ls faltará may un reverendo a punt de exposar una missa. Y n' hi ha molts que perden, lo qual vol dir que son afortunats en amors.

Després de la Corva vé l' *Hotel Parramon*, magnífic—

cament situat, administrat per una senyora francesa, Mme. Sabatier, que val tant or com pesa, y aixó qu' està ben grassa. Es l' amabilitat en persona: la casa està molt ben amoblada, hi ha billar, saló de concerts y una concurrència lluhida, franca y expansiva. A aquest establiment per las sévas comoditats tira á extranger, y jo soch exemple de que qui hi ha anat una vegada hi torna.

L' *Hotel Montagu* s' ha millorat molt, estimulat per l' anterior. Al costat del antic s' ha alsat un nou edifici, de molt bona presència. Suposin que 'l tracte es esmerat.

L' establiment Guiu té un magnífich jardí; pero 'ls que han de pendre las ayguas no hi van perque es massa lluny de la font.

La font es abundant: entre l' aygua que raja y la que s' escapa hi ha medicina per curar á tota l' humanitat. L' aygua es tebiona, no té gust determinat y fá de bon pendre. Al principi trastorna, lo qual es molt bona senyal; pero després fá 'l degut efecte. Als banyistas se 'ls hauria de donar una placa que digués: «*Asegurado por un año*»

Los banyes de Ribas si estiguessen situats al extranger, serian famosos com los que més ne fossen: aquí, tot just comensan á animarse, y tardarem encare molts anys á veurehi reunits uns quants milers de banyistas. Lo dia que 'ls que fundan societats per pulirse 'ls quarlos mútuament fent operacions de bolsa, coneguin que aquí hi ha una mina per explotar, tal vegada l' explotin, y fassan de Ribas una de las primeras estacions balnearias d' Europa.

Hi ha tot lo que 's necessita: bonas ayguas y bons aires, una temperatura primaveral, una naturalesa encantadora.

Aquí la gana no s' acaba may, y créguinme á mí, á mitjas escusas, val la pena de posar-se malalt del estómach, pèl gust de venir á Ribas.

P. DEL O.

UN CAS COM UN CABÁS.

Lo que vaig á contarlos no es un quènto, sino una historia ab tots los séus pels y senyals.

A mí me l' ha referida una persona de tota confiança, y tinch la seguretat de que no vindrá ningú á desmentirme ni ferme retirar una coma d' aquesta relació.

Lo fet ha succehit á Espanya; més los diré, á Barcelona; més los diré encara, á la iglesia... Pero no; no vull donar més senyas: prou que 'l lector perspicias ho endavinará sense que jo m' escarrassi gayre.

Aném á la historia.

Vels'hi aquí que fa unas quantas senmanas, á dos joves vá ocórrels l' idea de casarse. Aixó no té res de particular: es una cosa que 's veu cada dia.

Los dos joves que, com ja suposarán, eran un home y una dona, van trassar los séus plans, y un cop preparat tot y tiradas ja las amonestacions, d' acort ab lo rector de certa parroquia, van designar lo dia en que s' havia d' efectuar lo casament.

L' hora senyalada era las sis del demati; pero tractantse d' aquestos assumptos ja se sab que no hi ha puntualitat possible. Avants lo nuvi no s' ha acabat de decidir á posar lo coll al jou; avants la nuvia no s' ha plantat lo vel ó la mantellina, y avants la tia y l' oncle y 'ls cosins no han acudit á la casa, passan més de quatre parells de minuts, y tocan las sis y las set, mentres los vehins curiosos ja 's cansan d' estar esperant y 'ls cotxeros pican de peus á dalt del *pescante* veient que 'ls nuvis están tant fondos.

Total: que 'l corteig del casament en quèstió vá compareixe á la iglesia á un quart de vuyt.

Protagonistas, parents y convidats entran á la sagristia y s' assentan, esperant que surti algú que 'ls atingui.

Al cap d' una estona compareix un escolanet.

—¿Ahont es mossen Fulano?

—Está confessant.

—Pues fés lo favor de dirli que aquí hi ha aquells que s' han de casar: vés, ell ja sab qui som.

L' escolanet vá entafurarse per aquells caus y al moment torná ab la resposta.

—Mossen Fulano ara está enfeynat ab unas devotas que portan molta brossa á la conciencia: diu que s' entenguin ab mossen Zutano, qu' ell ho arreglará.

—¿Ahont es mossen Zutano?

—Mirinsel: es aquest que ara vé.

En efecte: per una porta interior vá apareixe la simpática figura de mossen Zutano, tan magret y petit com sempre.

—Dèu lo quart.

—Dèu los quart: diguin.

—Soch aquell jove que s' ha de casar aquí.

—¿Ah! ¿Si? Pues home... ho tindrà de deixar corre... Estupefacció general.

Lo nuvi:—¿Com s' entén? ¿Perqué ho tindrè de deixar corre?

Lo mossen:—Si senyor; per avuy, si: es massa tart y aquest casament perturbaria l' ordre dels espectacles... vull dir, de las funcions que s' han de fer á l' iglesia.

—Pero ¿que vá formal?

—¿Que si vá formal? Ab tota la formalitat que 's puguin imaginar: es impossible, absolutament impossible efectuar avuy aquest matrimoni.

—¿De debó?

—Si senyors: impossible, absolutament impossible, ho repeteixo. Després del casament s' ha de pendre missa, las missas están compromesas, lo temps es curt, y vaja... es impossible, absolutament impossible.

—¿Y donchs, com se pot arreglar aixó?

—Jo no ho sé: tal vegada si demanavan permís al senyor vicari general... ell es l' únich que ho pot resoldre...

¿Qué tal? Lo bon mossen no s' entenia de camándulas: vegin si picava fondo, que remetia la resolució del *conflicte* al vicari general. ¡Y encara gracias com no deya que s' havia d' anar á trobar lo Papa, ó qu' era precis celebrar un concili universal!

Fácilment compendrán vostés la situació d' ánimo dels nuvis y dels parents: la noya groga, lo jove vert, los convidats blaus... y mossen Zutano tant tranquil com si tal cosa.

Per ell no significava res la vergonya que passaria la nuvia tornant á casa seva sense casar: per ell no tenia cap importancia que 'ls nuvis haguessen fet preparatius per anársen aquell demati fora de Barcelona; per ell no importava un pito, lo desbaratament de plans que la seva obstinació ocasionava y las dificultats que podia portar.

¡Era impossible, absolutament impossible!

—Pero, escolti, vá dirli 'l nuvi buscant una solució; casins aquí á la sagristia y digui la missa en aquest altar d' aquí mateix.

—¿Cá! no pot ser. ¿Cóm quedaria davant dels devots que jo tinch? ¿Y 'l poble? ¿Y...?

—Donchs casins aquí y pendrém la missa al altar major.

—Tampoch: perdria temps casantlos y ¿volen que 'ls digui la veritat? A las vuyt ha de venir l' artilleria, y m' atraparà encara dihent la missa...

¡Vels'hi aquí la causa dels séus apuros! ¡Tenia por de que l' artilleria l' atrapés!

¡Por de l' artilleria! Ab lo que 's veu, si algun dia se 'n vá á la montanya (cosa molt fácil, ja que 'l tal mossen es un carlista dels fermes) encara no ensumi que l' artilleria es per allí prop, es capás de plantarse á corre tres dias seguits, abandonant lo trabuch ó l' arma que usi.

Siga com vulgui, pensant ab l' artilleria, y tornant ab l' artilleria, lo espantadis capellá vá acabar per declarar terminament que 'l nuvis no tenian altre remey que tornarse'n á casa. Y girant qua, vá ficarse al quarto de vestir pera prepararse á dir la missa.

Y ara vé 'l bó.

Lo rector d' aquella iglesia, que á la quènta no té tanta por á l' artilleria com los séus vicaris, vá passar casualment per la saleta hont s' estavan assentats los protagonistas d' aquesta historia.

Enterarse del cas y ficarse dintre 'l quarto de las cassulas vá ser tot hu.

¿Qué vá succehir?

No se sab. Lo cas es que immediatament vá surtir lo célebre mossen Zutano y ab los ulls enverinats, repetint sens dupte mentalment aquell *impossible, absolutament impossible*, vá fer que la cosa fés *possible y perfectament possible*, casant ell mateix als dos joves, y dihent ell mateix la missa de nuvis.

—Si jo fés del nuvi, me deya 'l que 'm vá contar l' historia, 'm tornaria á casar; perque del modo que aquell vicari ho vá fer, tant depressa y tant atrafegat, pensant ab l' artilleria, es impossible que ho fes bé. Sortint de la sagristia vá rellicsar; dihent la missa, escupia molt sovint, y hasta suposo que ab la precipitació, en lloch de dirla en llatí devia dirla en grech.

—Donchs, digui —vaig replicar jo — que al acabar la feyna, ni debia volguer cobrar lo seu treball...

—¡Oh! Cá, res de aixó: una cosa es fer papers ridiculs y un altre cosa es cobrar: lo mossen Zutano, rabiant ó no rabiant, vá embutxacarse molt sábiament las cinch pessetonas que van allargarli, y en paus.

La historia acaba aquí:

Jo no hi poso ni hi trech res. No més la explico perque 'ls meus lectors sápigán fins ahont arriba la formalitat de certs vicariets, y si algun dia tenen la desventurada idea de volgurse casar, evitin acudir á certas iglesias, verbí gracia la de Belen, pues ab la ditxosa por de l' artilleria, podria ser que en lloch de casarlos los fessin qualsevol altra desgracia.

Ara ja están avisats.

Y un home previngut val per dos.

FANTÁSTICH.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Senmana magre. Hi ha hagut diversions d' arròs pèls carrers y, amigo, 'l públich de Barcelona en materia de divertirse de franch ne sab la prima.

.. A *Novetats* 'l *Baltasar* per 'n Valero es un dels aconteixements d' aquest istiu, no obstant, lo públich s' ha estimat més anar á veure las *Iluminarias* empenyentse pèl carrer de Fernando per no veure res, poguent estar ab comoditat y disfrutar de un bon espectacle.

Es alló que deyam: si als teatros si entrés d' arròs y per las iluminacions s' hagués de pagar, ya veuriam quina diferencia.

.. Al *Tivoli* vá debutar dias atrás lo tenor senyor Riuet obtenint molts aplausos en la gatada *I feroci Romani*.

Lo *Barba Azul* ha sortit bastant desguitarrat, es una obra d' aquella tarifa bufa que vá agradar en son temps per la novetat y que are no vá.

Al últim la empresa ab ganas de atraure al públich, ha recorregut á la pedra filosofal, *Los Sobrinos del Capitan Grant*, encarregantse del paper de doctor Mirabel lo Sr. Subirá que hi está bé y del de Sir Clayton lo apreciable actor Sr. Palá.

.. Al *Español* ja no cal dirho. Las han empresas ab *La Mascota* y fassi sol, fassi ombra, cada demati surten los cartells ab la mateixa funció.

Vamos que la imprenta no 'ls ne déu contá gran cosa.

.. Al *Bon Retiro* la empresa 's desdinerá. Després de *L' Ebra* han posat en escena *l' Macbeth* de 'n Verdi ab 'ls séus espectres, bruixas, bailarinas, etc. etc. en fin *todo el aparato que requiere su interesante argumento*.

L' art en aquest teatro no 'l tractan massa bé, pero 'l públich que paga dos ralets sap que no pot esser molt exigent, per lo cual *l' Macbeth* del dilluns vá anar bastant bé, relativament. Se vá aplaudir als principals artistas que hi prengueren part-fent sortir á la escena al senyor Ponsini y á la senyora Castiglioni. Lo director de orquesta també fou cridat á la escena al final del segon acte.

Lo dimars vá darse la funció á benefici de las victimas del terremoto de Ischia que fou molt concorreguda y aplaudits tots los artistas que hi prengueren part.

.. Al *Circo Ecuestre* ja acaban de cassar lo ciervo. Mentres hi ha hagut veda 'l públich hi anava; are alsada la veda no fan gayres entradas. Los cassadors de debó, ho volen més al natural.

Dimars ván debutar *Los Empedradores*. La senmana entrant ne parlaré. Lo dia del debut vá ser dia de parada y com que un hom es miliciano, ja 'ls dich jo que al arribar al vespre no 'm podia valdre de las camas.

Sembla que 's prepara un' altre pantomima per las festas de la Mercè.

LA MODISTA.

(POESIA DEDICADA A UNA...)

Ab son vestit capritxós y aquell aire de conquista presenta un conjunt graciós: per mí 'l tipo més preciós es un tipo de modista.

En il-lusioná sols pensa buscant medis per atraure y, sens' ferli cap ofensa, si engrescá á un jove comensa enamorat lo fá caure

Ab tot y ser capritxosa se l' hi pot dissimulá, puig si vol anar rumbosa y ab las modas ser vistosa res l' hi costa y tot s' ho fá,

Sent modista modas tréu de rendir de totas menas, per tot istil y á tot préu: de mil modos se la véu ab modas d' atractiu plenas.

Contemplada diariament sempre vesteix diferent ab tal gust y gracia neta que fá perdre la *xaveta* al ser més indiferent.

Es puntual; carrers travessa caminant sempre depressa l' hora del treball sentint: (deixo si fá tart sovint per causas que no confessa.)

Tota la seva afició es sols *llamar l' atenció* dels dependents d' una tenda que al passar l' hi diuhen «*prenda*»... y es sa gran satisfacció.

Ab l' aristocràtich tracte que per son ofici cria vá aprenent de dia en dia y 's perfecciona en cada acte l' etiqueta y cortesia
Es fina, bèn educada, molt coqueta (en general) pro, sens' instrucció esmerada, es potser tan ensenyada com una de la Normal.
Per natural divertida may se la véu entristida y en las festas del treball especialment en lo ball gosa la flor de sa vida.
Es fells; viu d' ilusions y en contínues ocasions se la véu del taller dins contemplant los figurins y retallant los patrons.

Com á pur positivista deixant excepcions gens bonas presents á primera vista, la vritat; donas per donas... prefereixo la modista.

PEPET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

L' Ajuntament es generós.
Per supuesto, generós ab los diners dels altres.
Entre altres gastos per solemnizar la visita del rey á Barcelona, ha anunciat que redimiria á déu quintos del servey, y que dotaria á déu donzellas, vehinas de Barcelona, ab la cantitat de cinchcentas pessetas per mo-nyo, y no dich per barba porque las donzellas no 'n portan.
Un regidor fusionista, deya:
—D. Francisco fássam un favor, ja que reviso 'ls comestibles dels mercats, nómbrim per revisar...
—¿A qui?
—A las déu donzellas.

Un telégrama:
«Ha llegado á Madrid el general Cassola.»
Magnífich general, per ferhi un bon arròs.

En certa casa del carrer de Sant Pau una minyona cau gravement malalta; envian á buscá 'l capellá, aquest la confessa; pero després vá negarse á portarhi 'l combregar, pretestant que no podia entrar en aque-lla casa.
¿Tant práctich es aquest capellá que coneix, etc.?
En cambi déu ignorar que hi hagué una pecadora que 's digué Magdalena, y que avuy es santa, venerada en los altars.

Retrats de seminaristas de Girona.
Un diari de Sevilla publica las següents partidas en la suscripció oberta en favor del Pare Gago:
«Un seminarista gerundense que llora amargamente porque su pastor les ha prohibido dar una prueba de adhesion al Dr. Gago.—Un real.
Ja sab lo que 's fá 'l seminarista: en aquest mon qui no plora no mama.

«Un seminarista gerundense que ruega á Dios que cuanto antes se lleve al cielo á D. Tomás (lo bisbe de Girona) pues asi no estorbará en la tierra como está estorbando.»
¡Apreta!

«Un seminarista gerundense ¡oh Dios mio! ¿Cuando será que el agua pestilente de la fuente (lo nom del provisor y vicari general de la diócesis) dejará de enturbiar á los seminaristas?»
Resposta: quan los seminaristas se rentin las mans.

Lo tribunal de apelació de Roma acaba de condem-nar á un canonge á sis mesos de presó.
¿Per quin motiu?
Per res: lo tal canonge confessava á moltas senyoras de l' aristocràcia, y després demanava diners á las sèvas penitentas baix amenssa de explicar als seus mar-rits los secrets de la confessió.
Aquí tenen un exemplar de timador eclesiástich.

Recepta per tenir las botinas bèn lluhentas sense necessitat de llustre:
Surten al carrer ab mitjons, y las botinas brillan per la seva ausencia.

Los robos menudejan qu' es un gust: s' entén, un gust pèls lladres.
No hi ha dia que la premsa no dongui compte d' una dotzenota de fetxorias, tant á fora com á dintre de la ciutat.

L' un dia roban pisos, l' altre dia terrats, l' altre galliners, l' altre trens.
Lo dia méenos pensat nos roban los arbres de la Rambla.

Un dels robos més curiosos, realisats últimament, ha sigut lo d' un caixó plé de rosaris encadenats ab plata.
Mentres una fulana concertava un d' aquestos ob-jectes, distrahent á la venedora, un home ab la major imperturbabilitat vá agafar lo caixonet y se 'n vá anar carré avall, com qui res no ha fet.
Algú ho vá veure; pero observant la naturalitat del lladre, vá pensarse que 'ls rosaris eran seus.
¡Qui sab! ¡Potser es lo president d' alguna societat de devots y vol fer un regalo als seus consocios!

Item más.
L' altra senmana uns carreters van matar á dos lla-dres que 'ls havian robat al passar per la carretera de Molins de Rey.
Vaja; aquesta vegada s' ha de cambiar l' etern com-entari d' aquestas notícias.
Los ladrones fueron habidos.

Diu un periódich:
—«S' ha declarat lo cólera á Java.»
¿Ja-va?
Aixó ray: mentres no diguin *ja vé*, podém viure tranquils.

Una advertencia important.
S' ha descubert una falsificació de bitllets de banch de 20 duros.
Los falsos se distingeixen dels bons en lo següent:
Primer. Lo color de darrera...
Un lector:—No s' escarrassi, home, no s' escarrassi, que nosaltres de bitllets de banch no 'n gastém.
Jo: ¿Ah, no? Donchs, fora.

Aquest dia vá arribar á Barcelona lo senyor Chai Jo Pu.
¿Qué tal? ¿Qué se 'n riuhen?
Pues, porque ho sápigam, aquest senyor es un xino molt ilustrat, que té una infinitat de titols y entre ells lo de doctor.
Vol dir, que ab tot y ser xino, no 's deixa enganyar com un *idem*.

A pesar dels perills que la falta de llimpiesa pot ocasionar en las actuals circunstancias, varios carrers de Barcelona continúan despedint un olor insoportable.
Francament; si aixó segueix aixís, haurán de con-fessar que té rahò un amich mèu que, parlant de la ciutat antiga y aludint al olor que fá, diu molt sovint:
—Aixó no es un casco de ciutat; aixó es un *casco d' arengadas*.

Diálech, á la Plassa Real, entre dos individuos que seuhen en un pedris.
L' un (mirantse las brancas de las palmeras):
—¿Com se'n diu d' aixó, palmons ó pulmones?
L' altre (creyent que parla per dos socios del cassino constitucional qu' están al balcó del davant).
—Mamons... del presupuesto.

QÜENTOS.

—Pero Paulina, ¿es posible que ara estimis al En-rich fins al punt de casarte ab ell? ¿No 't recordas de lo que deyas avants? Qu' era tonto, antipátich y sen-se gracias...
—Si; pero desde que se li ha mort una tia, deixantli 200,000 duros, si sapiguessis qué graciós que s' ha tornat!

Un jove á una senyora:
—¿Qué vá que si l' hi pregunto una cosa no 'm vol-drá respondre?
—Mentres la sápigam...
—Sabentla.
—Pregunti.
—¿Quants anys tèt?
La senyora tota enfadada:—¡Impertinent!
Lo jove, ab molta tranquilat:—Ab franquesa, Ma-tilde, no la feya tant vella.

Un pagés avisa al manescal porque l' hi visiti una mula, y 'l manescal compleix l' encárrech.
Lo pagés després de pagarli 'l treball:
—Escolléu, ara que sou á casa, ¿que no 'm podriau donar una visita á la dona, aixó si, sense que 'm costi un quarto més?

Un senyor de edat troba á una certa dona que l' im-portuna.
—Vés, noya, vés, no porto més que mitja pesseta.
Ella quadrantse:—Ay, ay, aquest vellot potser s' ha figurat que no tinch cambi...

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Quarta-prima tot lo clero que 'l Total era embustero: fou lo seu *dos-tres* més fort fins á l' hora de la mort: basta saber que 'l Total sigüé un molt gran general.
NOY DE CAL FERRÉ.

II.
Estich *quart-invers-total* per la *Quart-invers-primer*, l' hi duch tanta *hu-dos-tercer*... que si 'm correspon, formal, lo seu promés tinch de ser.
PEPET SIMPÁTICH.

ANAGRAMA.

—¿Lo nom del seu *tot* quin es?
—*Tot* per servir á vostés.
F. ANET.

MUDANSA.

Com los neos may tindrà ningú llana *tot* ab *a*; á molts homes lo diné los *total* posat ab *e*; ara tú miras aquí lo *total* escrit ab *i*; y una noya conech jo qu' es molt *tot* posat ab *o*.
UN TAPÉ Y F. DE T.

TERS DE SÍLABAS.

... . . .
... . . .
... . . .

Omplir los pichs ab lletas que horisontal y verticalment digan: 1.ª ratlla, una sarsuela; 2.ª, un aucell; 3.ª, una ciutat de Catalunya.

SARAHISTA VELL.

TRENCA-CLOSCAS.

CARLOS TINAS

PARELADA.

Formar ab aquestos noms lo de un poble de Catalunya. CIUTADÁ PIRANDÓ.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de un ví.
1 2 3 6 5 3 5—Género per fer fregas.
1 2 3 4 5 3—Un carrer.
2 4 5 6 5—Id. id.
2 8 5 3—Una plassa.
4 5 8—Un carrer.
2 1—Id.
6—Lleta.

J. M. F. DE PETITS.

GEROGLIFICH.

× × ×
I I I
T
O O O
vi bo

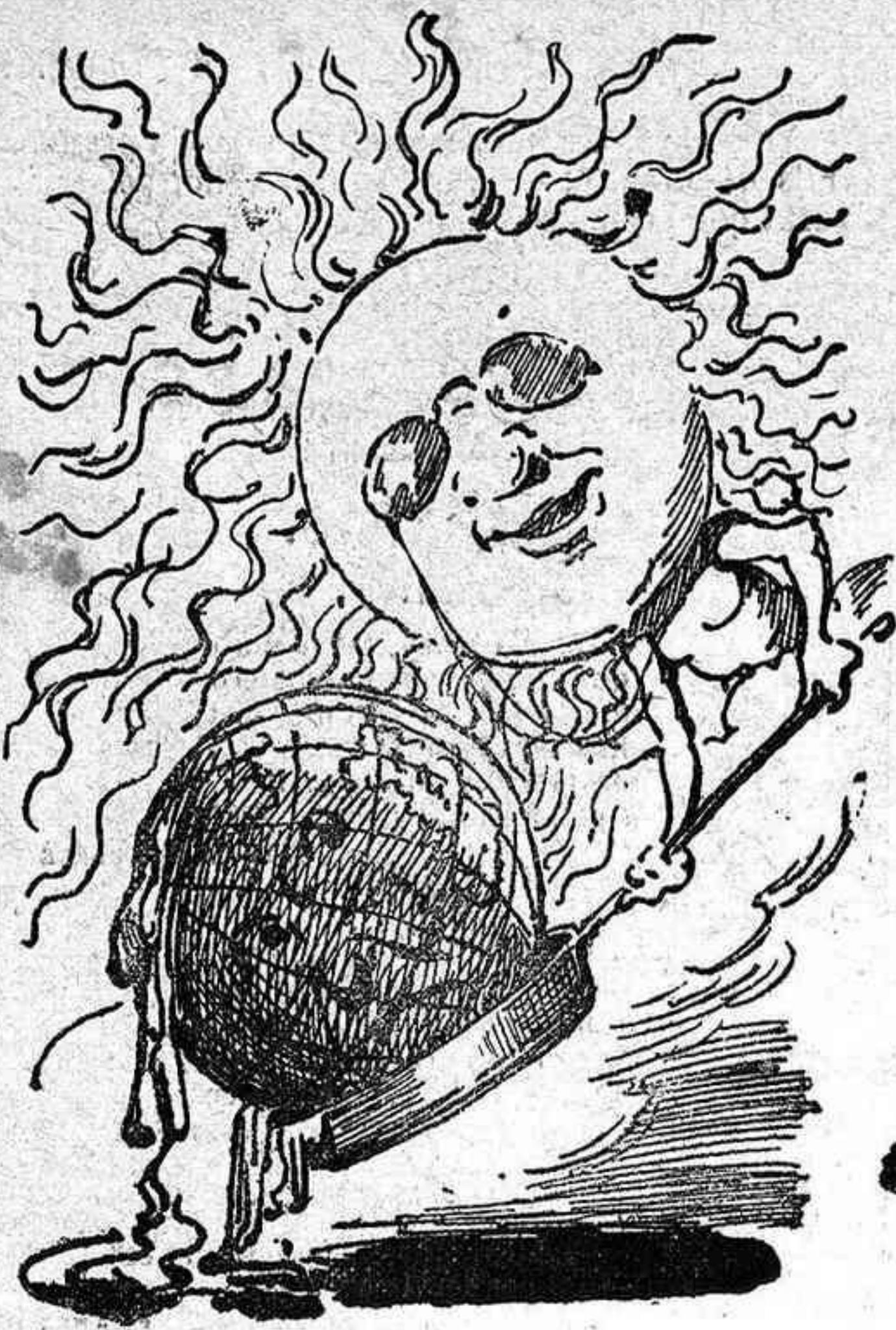
DOS PROGRESSISTAS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Pis-to-la*.
- ID. 2.ª—*Ma-til-de*.
- SINONIMIA.—*Roig*.
- LOGOGRIFO-NUMÉRICH.—*Martorell*.
- ROMBO.—
B
F E R
B E S O S
R O S
S
- TRENCA-CLOSCAS.—*Caldetas*.
- CONVERSA.—*Manresa*.
- GEROGLIFICH.—*De claus n' hiha de mestres*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

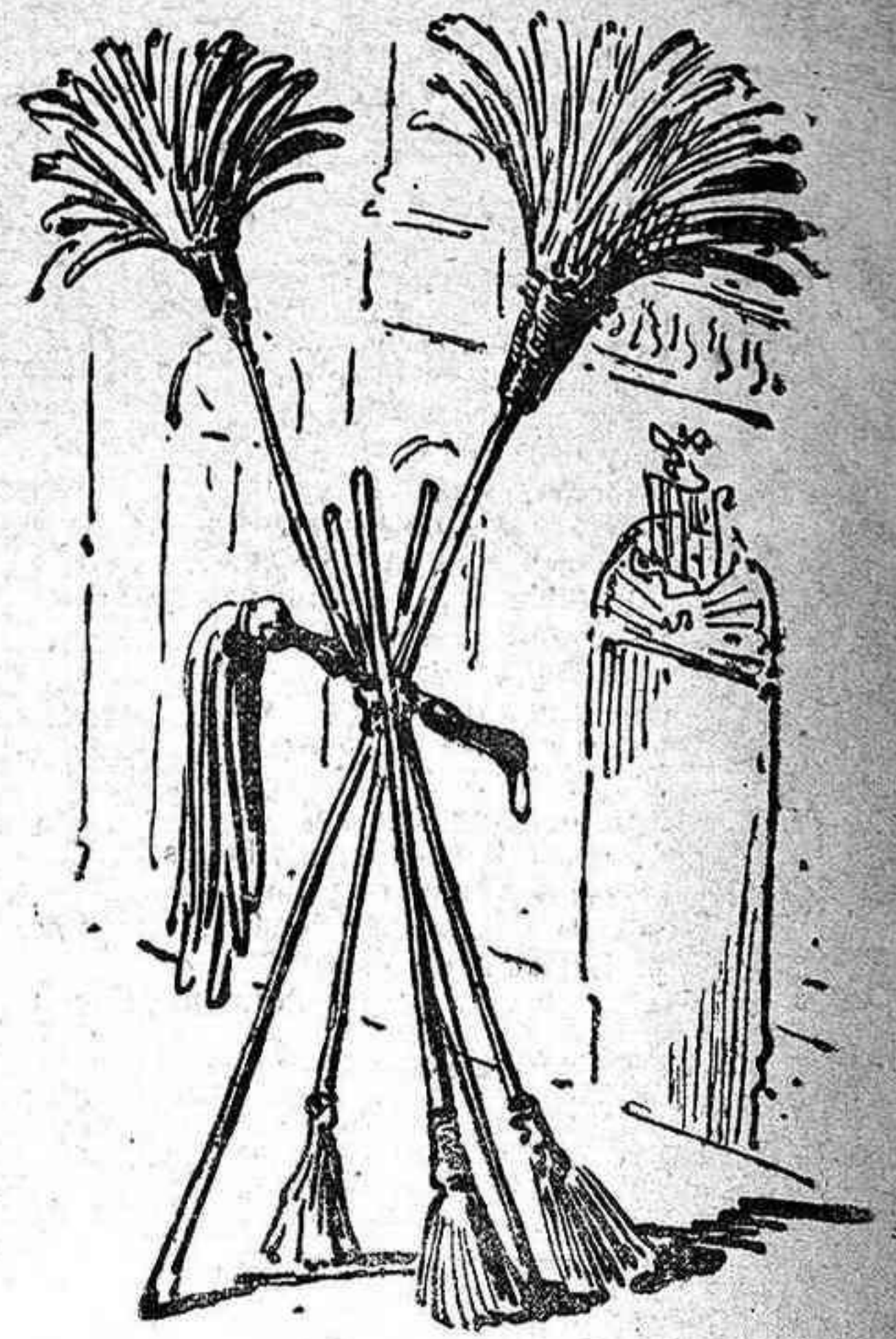

Al últim nos ha fregit de debó.

RECTORIA DE SANS

Lo d' aquí, senyor rector es per la festa major.

Preparatius.

La Rambla: preparatius «económichs.»

Diga V. al senyor José que demá venga mudado á ca la Ciudad.

Estiguém previnguts, per si acás...

¡Corra, Laya, pórtam lo barret y el mocador planxat que ja tiran!

Ensjantse, per no quedar malament.

¡Quánta feyna aquestos dias pèl bello sexol

ve
be
ba
ris
tre
ma
gen
hi
cio
rie
pa

I
mo
L
xic
sen
plen
de
dis
L
ind
opu
L
prel
len
ó de
las
gun
'n v
coro
y m
de b

Se
per
una
lars
Y
palp
ab la
vers
¡Q
aygu
Ac
allá